

Sygn. akt IV U 1472/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Tadeusz Piesowicz

Protokolant: Daniel Drożdż

po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia 2014 roku w Nowym Sączu

na rozprawie

odwołania J. T.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N.

z dnia 19 lipca 2013 roku znak: (...)

w sprawie J. T.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N.

o emeryturę

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującemu się J. T. emeryturę od dnia 11 czerwca 2013 roku.

Sygn. akt IV U 1472/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 15 stycznia 2014 roku

Decyzją z dnia 19 lipca 2013 roku, znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N., powołując się na przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. nr 153, poz. 1227, z późn. zm.) oraz przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., nr 8, poz. 43, z późn. zm.) odmówił J. T. przyznania emerytury. Organ rentowy wskazał, że odwołujący nie spełnia przesłanek do nabycia emerytury, ponieważ na dzień 1 stycznia 1999 r. nie wykazał co najmniej 15-letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Organ rentowy podniósł, że na dzień 1 stycznia 1999 roku łączny staż ubezpieczeniowy odwołującego uzupełniony pracą w gospodarstwie rolnym rodziców wynosi 25 lat w tym 14 lat 7 miesięcy i 11 dni pracy w warunkach szczególnych.

Od powyższej decyzji odwołał się J. T. zarzucając rozstrzygnięciu organu rentowego wadliwe uznanie, że nie wykazał on 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Podniósł, iż przez cały okres zatrudnienia w (...) Oddział (...) od 19 maja 1980 roku do 20 lipca 2000 roku wykonywał pracę kierowcy samochodu uprzywilejowanego.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podnosząc argumentację, której użył w zaskarżonej decyzji. Zakład Ubezpieczeń Społecznych ponownie wskazał, że odwołujący się udowodnił okres zatrudnienia wynoszący na dzień 1 stycznia 1999 roku co najmniej 25 lat, jednak nie legitymuje się okresem pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wynoszącym co najmniej 15 lat.

Bezspornym w niniejszej sprawie było, że odwołujący się J. T., ur. (...), na dzień 1 stycznia 1999 roku łączny staż ubezpieczeniowy odwołującego uzupełniony pracą w gospodarstwie rolnym rodziców wynosi 25 lat w tym 14 lat 7 miesięcy i 11 dni pracy w warunkach szczególnych, tj. okres zatrudnienia w (...) Oddział (...): od 1 stycznia 1984 roku do 31 lipca 1991 roku, od 1 października 1991 roku do 12 maja 1992 roku, od 13 czerwca 1992 roku do 22 grudnia 1995 roku, od 11 lutego 1996 roku do 31 grudnia 1998 roku na stanowisku kierowcy pojazdów uprzywilejowanych.

Wniosek o przyznanie emerytury odwołujący złożył dnia 7 czerwca 2013 roku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. T. w okresie od 19 maja 1980 roku do 27 lipca 2000 roku był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) w N. Oddział Nr (...) Z. jako kierowca karetki reanimacyjnej. Na stanie (...) w Z. było kilkadziesiąt pojazdów, które służyły do obsługi transportowej szpitala, przychodni. Był to karetki pogotowia marki F. i P. oraz inne samochody, np. Ż., N., S..

Praca wykonywana była na zamiany i na każdej zmianie była karetka reanimacyjna oraz kilka zwykłych karetek.

Odwołujący otrzymywał dodatek z tytułu wykonywania pracy na stanowisku kierowcy pojazdu uprzywilejowanego.

Odwołujący sporadycznie wykonywał inne prace, tj. przewożąc towar samochodem ciężarowym.

Razem z odwołującym byli zatrudnieni m.in. Z. S. oraz F. K. również w charakterze kierowców samochodów uprzywilejowanych.

dowód: świadectwa pracy k. 29-31 akt ZUS, zeznania świadków zawarte w protokole rozprawy: Z. S. od 14:30 min do 24:02 min, F. K. od 24:28 min do 31:26 min oraz zeznania odwołującego od 31:37 min do 39:48 min, karty wynagrodzeń – koperta k. 3, akta osobowe odwołującego z (...) koperta k. 13

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie akt organu rentowego oraz dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy, której autentyczności i mocy dowodowej żadna ze stron nie kwestionowała w toku postępowania. Sąd oparł się również na zeznaniach odwołującego się oraz świadków Z. S. i F. K., uznając je za wiarygodne, spójne, logiczne, a także zgodne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Świadkowie pracowali wspólnie z odwołującym się i szczegółowo wskazali na czym polegał charakter jego pracy. Brak jest, w ocenie Sądu, jakichkolwiek podstaw do podważenia wiarygodności zeznań w/w świadków. Zeznania przesłuchanych w sprawie świadków oraz zgodne z nimi zeznania odwołującego potwierdziły w sposób jednoznaczny i nie budzący wątpliwości charakter zatrudnienia i rodzaj pracy wykonywanej przez J. T. w spornym okresie. Wynika z nich, iż odwołujący pracował w pełnym wymiarze czasu pracy jako kierowca pojazdów uprzywilejowanych, zatem okres ten stanowił pracę w warunkach szczególnych. Pomimo, iż w umowie o pracę wpisano odwołującemu stanowisko kierowcy samochodu sanitarnego nieuprzywilejowanego, to należy podkreślić, iż w aktach osobowych brak jest innych angaży, dokumentów świadczących o przeszerzegowaniu odwołującego na stanowisko kierowcy pojazdów uprzywilejowanych. Wskazać należy, iż z kart wynagrodzeń wynika, iż odwołujący otrzymywał „dodatek szkodliwy”, dodatek za prowadzenie pojazdów od początku zatrudnienia. Wobec tego pomimo, iż w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach wskazano okres zatrudnienia od 1 stycznia 1984 roku za pracę w warunkach szczególnych, to zdaniem Sądu J. T. wykazał, iż od 19 maja 1980 roku, zatem od początku zatrudnienia wykonywał pracę kierowcy karetki reanimacyjnej, tj. pojazdu uprzywilejowanego.

Pozostałe okoliczności sprawy uznał Sąd za bezsporne, bowiem nie były one kwestionowane przez strony. Również dokumenty przedstawione na stwierdzenie powyższych okoliczności zostały ocenione jako w pełni wiarygodne i prawdziwe.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie J. T. zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem niniejszego postępowania było ustalenie czy odwołujący się spełnia przesłanki do przyznania emerytury.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013r., poz. 1440 z zm.), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. 1 stycznia 1999 roku) osiągnęli:

1. okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
2. okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27, tj. 20 lat w przypadku kobiet i 25 lat w przypadku mężczyzn.

Stosownie do ust. 2 cytowanego przepisu, emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Zgodnie z ust. 2 art. 32 cyt. ustawy dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ust. 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych.

Warunki przejścia na emeryturę przez wymienionych powyżej pracowników określa rozporządzenie Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r. Nr 8 poz. 43 ze zm.).

Okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Pracownik, który wykonywał pracę w szczególnych warunkach nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełni łącznie następujące warunki: osiągnięcie wieku emerytalnego, wynoszący dla kobiet 55 lat, 60 lat dla mężczyzn i ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Za wymagany okres zatrudnienia uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. (§ 3 i 4 ust.1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku).

W świetle § 2 ust. 2 w/w rozporządzenia zakład pracy stwierdza zatrudnienie w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, na podstawie posiadanej dokumentacji w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach. Natomiast w sądowym postępowaniu odwoławczym możliwe jest ustalenie tych okoliczności także w oparciu o inne dowody. Postępowanie w sprawach emerytalnych jest bowiem dwuetapowe, stąd też przed organem rentowym "sprawa emerytalna" ma charakter administracyjnoprawny, a w postępowaniu stosuje się przepisy kodeksu postępowania administracyjnego. Na etapie postępowania odwoławczego sprawa o emeryturę - uprzednio administracyjna - staje się sprawą cywilną w rozumieniu art. 1 kpc. Do jej rozpoznania stosuje się przepisy kodeksu postępowania cywilnego, a zasadniczym celem tego postępowania jest rozstrzygnięcie sprawy po dostatecznym

wyjaśnieniu jej okoliczności spornych. Sąd nie jest związany środkami dowodowymi określonymi dla dowodzenia przed organami rentowymi, stąd też w niniejszej sprawie Sąd dopuścił dowód z zeznań świadków i odwołującego na okoliczność wykonywania przez J. T. pracy w szczególnych warunkach.

Bezspornym w przedmiotowej sprawie jest fakt, iż odwołujący się osiągnął z dniem (...) wiek 60 lat życia i na dzień 1 stycznia 1999 roku posiadał staż ubezpieczeniowy uzupełniony pracą w gospodarstwie rolnym rodziców wynoszący 25 lat w tym 14 lat 7 miesięcy i 11 dni pracy w warunkach szczególnych, tj. okres zatrudnienia w (...) Oddział (...): od 1 stycznia 1984 roku do 31 lipca 1991 roku, od 1 października 1991 roku do 12 maja 1992 roku, od 13 czerwca 1992 roku do 22 grudnia 1995 roku, od 11 lutego 1996 roku do 31 grudnia 1998 roku na stanowisku kierowcy pojazdów uprzywilejowanych. Odwołujący nie przystąpił też do otwartego funduszu emerytalnego a wniosek o przyznanie emerytury złożył dnia 7 czerwca 2013 roku. Spór dotyczył natomiast wymaganego okresu 15 lat pracy w szczególnych warunkach, a w szczególności czy praca, którą J. T. świadczył w (...) Oddział (...) od 19 maja 1980 roku do 31 grudnia 1983 roku może być uznana za pracę, o której mowa w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Za pracę w szczególnych warunkach uznać należy taką pracę, która spełnia kryteria określone w przepisach w/ w rozporządzenia Rady Ministrów – a mianowicie była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowiskach wymienionych w wykazie A lub B stanowiących załącznik do rozporządzenia.

Zgodnie z wykazem A, dział VIII, poz. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, pracownicy wykonujący pracę kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów są zaliczone do prac w warunkach szczególnych.

Z ustalonego w sprawie stanu faktycznego wynika, że J. T. przez cały okres zatrudnienia w (...) w N. Oddział Nr (...) Z., tj. od 19 maja 1980 roku pracował jako kierowca samochodu uprzywilejowanego (karetka reanimacyjnej).

Wobec powyższego J. T. spełnia wymagane przesłanki, które dają mu prawo do przyznania emerytury na warunkach preferencyjnych, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Po uwzględnieniu spornych okresów do uznanego już przez organ rentowy okresu pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 14 lat, 7 miesięcy i 11 dni, odwołujący się wykazał ponad 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 2 kpc oraz powołanych przepisów zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał odwołującemu J. T. emeryturę od dnia 11 czerwca 2013 roku.